

MONITORUL OFICIAL

AL

ROMÂNIEI

Anul 178 (XXII) — Nr. 254

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRĂRI ȘI ALTE ACTE

Marti, 20 aprilie 2010

SUMAR

	<u>Pagina</u>
DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE	
Decizia nr. 217 din 9 martie 2010 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 360 și art. 363 alin. 3 din Codul de procedură penală.....	2–3
Decizia nr. 257 din 16 martie 2010 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 32 pct. 1 și 6 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 34/2009 cu privire la rectificarea bugetară pe anul 2009 și reglementarea unor măsuri financiar-fiscale	3–5
Decizia nr. 271 din 16 martie 2010 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 11 alin. (1) lit. c) din Legea nr. 85/2006 privind procedura insolvenței	5–7
Decizia nr. 272 din 16 martie 2010 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 10 alin. (1) din Legea nr. 241/2005 pentru prevenirea și combaterea evaziunii fiscale	7–8
Decizia nr. 273 din 18 martie 2010 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 96 alin. (1)—(5), alin. (6) lit. a)—c) și alin. (7) și (8), precum și ale art. 101 alin. (3) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 195/2002 privind circulația pe drumurile publice	8–10
Decizia nr. 279 din 18 martie 2010 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 23 alin. (2) din Legea nr. 275/2006 privind executarea pedepselor și a măsurilor dispuse de organele judiciare în cursul procesului penal	10–12
Decizia nr. 287 din 18 martie 2010 referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 26 alin. (1) și alin. (2) pct. 2 din Legea nr. 122/2006 privind azilul în România	12–13
Decizia nr. 289 din 18 martie 2010 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 64 alin. 1 lit. a), b) și c) și art. 71 din Codul penal.....	14–15
Decizia nr. 335 din 25 martie 2010 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor Legii nr. 146/1997 privind taxele judiciare de timbru.....	15–16

DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 217

din 9 martie 2010

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 360 și art. 363 alin. 3 din Codul de procedură penală

Ioan Vida	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Augustin Zegrean	— judecător
Marinela Mincă	— procuror
Marieta Safta	— magistrat-asistent-șef

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 360 și art. 363 alin. 3 din Codul de procedură penală, excepție invocată de Lucian Florin Sarca în dosarele nr. 1.556/187/2006 și nr. 8.334/271/2003 ale Tribunalului Bihor — Secția penală.

La apelul nominal lipsește autorul excepției, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Curtea, având în vedere identitatea de obiect a excepțiilor de neconstituționalitate ridicate în dosarele nr. 5.237 D/2009 și nr. 5.768 D/2009, pune în discuție, din oficiu, problema conexării cauzelor.

Reprezentantul Ministerului Public apreciază ca fiind întrunite condițiile conexării dosarelor.

Curtea, în temeiul dispozițiilor art. 53 alin. (5) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, dispune conexarea Dosarului nr. 5.768 D/2009 la Dosarul nr. 5.237 D/2009, care a fost primul înregistrat.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca neîntemeiată, invocând jurisprudența Curții Constituționale în materie.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarelor, reține următoarele:

Prin încheierile din 3 iunie 2009 și 29 iunie 2009, pronunțate în dosarele nr. 1.556/187/2006 și nr. 8.334/271/2003, **Tribunalul Bihor — Secția penală a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 360 și art. 363 alin. 3 din Codul de procedură penală**, excepție invocată de Lucian Florin Sarca.

În motivarea excepției de neconstituționalitate se susține, în esență, că, în lumina normelor constituționale, oricărei persoane trebuie să i se comunice rezultatul procesului din oficiu și în mod gratuit, cu atât mai mult în cazul în care a făcut obiectul unui dosar penal și s-a dispus condamnarea sa. Comunicarea copiei de pe dispozitiv sau a întregii hotărâri în vederea exercitării căii de atac unde o instanță superioară să poată cenzura greșelile de drept sau de fapt asupra unei judecăți de prim grad este o garanție a respectării dreptului la apărare, ce trebuie să prevaleze în tot sistemul de drept și să nu fie o excepție care se întâlnește doar în dreptul penal românesc. Se mai arată că orice cetățean trebuie informat cu privire la rezultatul faptei sale, o teză contrară încalcând art. 31 din Constituție. Totodată, „diferențierea dintre sistemul jurisdicțional

de drept civil, comercial, administrativ, unde întotdeauna și în orice situație o hotărâre dată la fond sau în apel se comunică pentru exercitarea căilor de atac, față de sistemul jurisdicțional penal [...] creează o situație de inechitate și de inegalitate vădită între subiecții de drept penal și cei de drept civil în România, pe de o parte, dar și între subiecții de drept penal din România și cei din restul țărilor membre al Uniunii”. Se solicită să se constate că dispozițiile criticate sunt neconstituționale „în măsura în care impun în continuare ca pentru oricare inculpat care a lipsit la pronunțare să nu-i fie comunicată copia de pe dispozitivul hotărârii, iar termenul de 10 zile pentru exercitarea apelului să curgă în această situație de la pronunțare, și nu de la comunicarea copiei de pe dispozitiv, care trebuie să fie obligatorie”.

Tribunalul Bihor — Secția penală apreciază că excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 360 din Codul de procedură penală este inadmisibilă, întrucât se tinde la completarea textului de lege criticat, „prin includerea tuturor inculpaților care au lipsit de la pronunțare în categoria celor cărora trebuie să le fie comunicat dispozitivul hotărârii penale”. În ceea ce privește art. 363 alin. 3 din Codul de procedură penală, se apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată.

În conformitate cu dispozițiile art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierile de sesizare au fost comunicate președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate ridicate.

Avocatul Poporului consideră că normele criticate sunt constituționale.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Guvernul nu au comunicat punctele lor de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierile de sesizare, punctele de vedere ale Avocatului Poporului, rapoartele întocmite de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 360 și art. 363 alin. 3 din Codul de procedură penală, având următorul cuprins:

— Art. 360: „Copii de pe dispozitivul hotărârii se comunică părților care au lipsit atât la judecată, cât și la pronunțare.

Inculpatului deținut sau aflat în vreuna dintre situațiile prevăzute în art. 171 alin. 2, care a lipsit de la pronunțarea hotărârii, i se comunică copia dispozitivului hotărârii. De asemenea, copia dispozitivului hotărârii se comunică administrației locului de deținere.

După redactarea hotărârii, inculpaților prevăzuți în alineatul precedent li se comunică copii de pe aceasta.

În cazul în care instanța a dispus suspendarea executării pedepsei sub supraveghere, o copie de pe dispozitivul hotărârii se comunică serviciului de protecție a victimelor și reintegrare socială a infractorilor.”;

— Art. 363 alin. 3: *„Pentru partea care a fost prezentă la dezbateri sau la pronunțare, termenul curge de la pronunțare. Pentru părțile care au lipsit atât la dezbateri, cât și la pronunțare, precum și pentru inculpatul deținut ori pentru inculpatul militar în termen, militar cu termen redus, rezervist concentrat, elev al unei instituții militare de învățământ, ori pentru inculpatul internat într-un centru de reeducare sau într-un institut medical-educativ, care au lipsit de la pronunțare, termenul curge de la comunicarea copiei de pe dispozitiv.”*

Dispozițiile constituționale invocate în susținerea excepției sunt cele ale art. 16 privind egalitatea în drepturi, art. 21 alin. (3) privind dreptul la un proces echitabil, art. 31 privind dreptul la informație, art. 124 alin. (2) privind unicitatea, imparțialitatea și egalitatea pentru toți a justiției și ale art. 129 privind folosirea căilor de atac, precum și dispozițiile art. 6 și 13 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, privind dreptul la un proces echitabil și dreptul la un recurs efectiv.

Pentru motivele mai sus arătate, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 360 și art. 363 alin. 3 din Codul de procedură penală, excepție invocată de Lucian Florin Sarca în dosarele nr. 1.556/187/2006 și nr. 8.334/271/2003 ale Tribunalului Bihor — Secția penală.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 9 martie 2010.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,

prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

Magistrat-asistent-șef,

Marieta Safta

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 257

din 16 martie 2010

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 32 pct. 1 și 6 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 34/2009 cu privire la rectificarea bugetară pe anul 2009 și reglementarea unor măsuri financiar-fiscale

Ioan Vida	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Augustin Zegrean	— judecător
Carmen-Cătălina Gliga	— procuror
Doina Suliman	— magistrat-asistent-șef

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 32 pct. 1 și 6 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 34/2009 cu privire la rectificarea bugetară pe anul

Examinând excepția de neconstituționalitate astfel cum a fost formulată, Curtea constată că s-a mai pronunțat în jurisprudența sa asupra constituționalității art. 360 și art. 363 alin. 3 din Codul de procedură penală, din perspectiva unor critici similare, reținând că aceste dispoziții legale nu încalcă egalitatea în drepturi, liberul acces la justiție, dreptul la apărare, dreptul la un proces echitabil și dreptul la informație. În acest sens sunt, de exemplu, Decizia nr. 531 din 9 aprilie 2009, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 338 din 21 mai 2009, Decizia nr. 636 din 24 noiembrie 2005, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 1.137 din 15 decembrie 2005, Decizia nr. 624 din 17 noiembrie 2005, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 1.121 din 13 decembrie 2005, și Decizia nr. 114 din 24 februarie 2005, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 337 din 21 aprilie 2005, prin care Curtea, pentru considerentele acolo reținute, a respins excepțiile de neconstituționalitate invocate.

Întrucât nu au intervenit elemente noi, atât soluția pronunțată de Curte în jurisprudența menționată, cât și considerentele care au fundamentat-o își mențin valabilitatea.

2009 și reglementarea unor măsuri financiar-fiscale, excepție ridicată de Societatea Comercială „Erebul Consulting” — S.R.L. din Vaslui în Dosarul nr. 270/45/2009 al Curții de Apel Iași — Secția contencios administrativ și fiscal.

La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Cauza este în stare de judecată.

Președintele acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca fiind neîntemeiată.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:
Prin Încheierea din 25 iunie 2009, pronunțată în Dosarul nr. 270/45/2009, **Curtea de Apel Iași — Secția contencios**

administrativ și fiscal a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 32 pct. 1 și 6 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 34/2009 cu privire la rectificarea bugetară pe anul 2009 și reglementarea unor măsuri financiar-fiscale.

Excepția a fost ridicată de Societatea Comercială „Erebul Consulting” — S.R.L. din Vaslui într-o cauză de contencios administrativ și fiscal având ca obiect anularea unui act administrativ.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul excepției susține, în esență, că dispozițiile de lege criticate contravin prevederilor constituționale ale art. 115 alin. (6) și art. 139 alin. (1), deoarece o lege organică, Codul fiscal, a fost modificată printr-o ordonanță de urgență, considerată act normativ de rang inferior legii.

Instanța de judecată apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată.

Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Guvernul apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată.

Avocatul Poporului consideră că dispozițiile de lege criticate sunt constituționale.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctele de vedere ale Guvernului și Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile de lege criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 32 pct. 1 și 6 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 34/2009 cu privire la rectificarea bugetară pe anul 2009 și reglementarea unor măsuri financiar-fiscale, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 249 din 14 aprilie 2009, aprobată prin Legea nr. 227/2009, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 402 din 12 iunie 2009, dispoziții care au următorul cuprins:

— Art. 32 pct. 1 și 6: „Legea nr. 571/2003 privind Codul fiscal, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 927 din 23 decembrie 2003, cu modificările și completările ulterioare, se modifică și se completează după cum urmează:

1. Articolul 18 se modifică și va avea următorul cuprins:

«Impozit minim

Art. 18. — (1) Contribuabilii care desfășoară activități de natura barurilor de noapte, cluburilor de noapte, discotecilor, cazinourilor sau pariurilor sportive, inclusiv persoanele juridice care realizează aceste venituri în baza unui contract de asociere, și în cazul cărora impozitul pe profit datorat pentru activitățile prevăzute în acest articol este mai mic decât 5% din veniturile respective sunt obligați la plata unui impozit de 5% aplicat acestor venituri înregistrate.

(2) Contribuabilii, cu excepția celor prevăzuți la alin. (1), la art. 13 lit. c)—e), art. 15 și 38, în cazul cărora impozitul pe profit este mai mic decât suma impozitului minim pentru tranșa de venituri totale corespunzătoare, prevăzute la alin. (3), sunt obligați la plata impozitului la nivelul acestei sume.

(3) Pentru aplicarea prevederilor alin. (2), sumele corespunzătoare impozitului minim, stabilite în funcție de veniturile totale înregistrate la data de 31 decembrie a anului precedent, sunt următoarele:

Venituri totale anuale (lei)	Impozit minim anual (lei)
0—52.000	2.200
52.001—215.000	4.300
215.001—430.000	6.500
430.001—4.300.000	8.600
4.300.001—21.500.000	11.000
21.500.001—129.000.000	22.000
Peste 129.000.001	43.000

(4) Pentru încadrarea în tranșa de venituri totale prevăzută la alin. (3), se iau în calcul veniturile totale, obținute din orice sursă, înregistrate la data de 31 decembrie a anului precedent, din care se scad:

- veniturile din variația stocurilor;
- veniturile din producția de imobilizări corporale și necorporale;
- veniturile din exploatare, reprezentând cota-parte a subvențiilor guvernamentale și a altor resurse pentru finanțarea investițiilor;
- veniturile din reducerea sau anularea provizioanelor pentru care nu s-a acordat deducere, conform reglementărilor legale;
- veniturile rezultate din anularea datoriilor și a majorărilor datorate bugetului statului, care nu au fost cheltuieli deductibile la calculul profitului impozabil, conform reglementărilor legale;
- veniturile realizate din despăgubiri de la societățile de asigurare;

g) veniturile prevăzute la art. 20 lit. d).» [...]

6. La articolul 34, după alineatul (14) se introduc patru noi alineate, alineatele (15)—(18), cu următorul cuprins:

«(15) Pentru anul 2009, contribuabilii prevăzuți la alin. (1) lit. b) aplică următoarele reguli:

a) pentru trimestrul al II-lea se compară impozitul pe profit datorat la sfârșitul trimestrului cu impozitul minim anual, prevăzut la art. 18 alin. (3), recalculat în mod corespunzător pentru perioada 1 mai—30 iunie 2009, prin împărțirea impozitului minim anual la 12 luni și înmulțirea cu numărul de luni aferent perioadei respective;

b) pentru trimestrele al III-lea și al IV-lea se compară impozitul pe profit datorat la sfârșitul fiecărui trimestru cu impozitul minim anual, prevăzut la art. 18 alin. (3), recalculat în mod corespunzător pentru trimestrul respectiv, prin împărțirea impozitului minim anual la 12 luni și înmulțirea cu numărul de luni aferent trimestrului respectiv.

(16) Pentru anul 2009, contribuabilii prevăzuți la alin. (1) lit. a) efectuează în continuare plățile anticipate în contul impozitului pe profit stabilite conform prezentului articol.

(17) În situația în care contribuabilii prevăzuți la alin. (1) lit. a) au înregistrat în anul 2008 pierdere fiscală, aceștia efectuează plăți anticipate în contul impozitului pe profit în sumă de o pătrime din impozitul minim anual, prevăzut la art. 18 alin. (3).

(18) Pentru anul 2009, contribuabilii prevăzuți la alin. (1) lit. a) și alin. (5), pentru definitivarea impozitului pe profit anual, aplică prevederile art. 18 alin. (2) prin compararea impozitului pe profit datorat la sfârșitul anului fiscal cu impozitul minim anual, prevăzut la art. 18 alin. (3).»

Autorul excepției consideră că aceste dispoziții de lege contravin prevederilor constituționale ale art. 115 alin. (6) referitoare la ordonanțele de urgență și art. 139 alin. (1) privind impozite, taxe și alte contribuții.

Examinând excepția, Curtea constată că în jurisprudența sa a statuat interdicția reglementării de către Guvern în domeniul legii organice numai în ce privește ordonanțele adoptate în baza unei legi de abilitare, interdicția decurgând din chiar prevederile art. 115 alin. (1) din Constituție. O asemenea limitare nu este prevăzută însă de alin. (6) al art. 115 din Constituție referitor la ordonanțele de urgență.

De altfel, Legea nr. 571/2003 — Codul fiscal a fost adoptată cu votul majoritar prevăzut la art. 76 alin. (2) din Constituție pentru legi ordinare.

Nu se poate reține nici înfrângerea prevederilor constituționale ale art. 139 alin. (1), deoarece ordonanța de

urgență este un act normativ cu putere de lege până la o eventuală respingere de către Parlament. În speță, Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 34/2009 a fost aprobată prin Legea nr. 227/2009.

Cât privește noțiunea de „lege” utilizată în Constituție în art. 139 alin. (1), se reține jurisprudența Curții Constituționale, care a statuat că aceasta are în vedere un sens larg ce acoperă ansamblul dispozițiilor normative cuprinse în Legea fundamentală și actele normative ce formează dreptul intern, precum și mai multe înțelesuri în funcție de distincția ce operează între criteriul formal sau organic și cel material.

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 32 pct. 1 și 6 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 34/2009 cu privire la rectificarea bugetară pe anul 2009 și reglementarea unor măsuri financiar-fiscale, excepție ridicată de Societatea Comercială „Erebul Consulting” — S.R.L. din Vaslui în Dosarul nr. 270/45/2009 al Curții de Apel Iași — Secția contencios administrativ și fiscal.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 16 martie 2010.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

Magistrat-asistent-șef,
Doina Suliman

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 271

din 16 martie 2010

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 11 alin. (1) lit. c) din Legea nr. 85/2006 privind procedura insolvenței

Ioan Vida	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Augustin Zegrean	— judecător
Simona Ricu	— procuror
Benke Károly	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 11 alin. (1) lit. c) din Legea nr. 85/2006 privind procedura insolvenței, excepție ridicată din oficiu de Tribunalul Comercial Cluj în Dosarul acestuia nr. 1.990/1.285/2007.

Dezbaterile au avut loc în ședința publică din 9 martie 2010, în prezența reprezentantului Ministerului Public, și au fost consemnate în încheierea din aceeași dată, când, având nevoie de timp pentru a delibera, Curtea, în conformitate cu dispozițiile art. 14 și ale art. 58 alin. (3) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, a amânat pronunțarea pentru data de 16 martie 2010.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 16 martie 2009, pronunțată în Dosarul nr. 1.990/1.285/2007, **Tribunalul Comercial Cluj a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 11 alin. (1) lit. c) din Legea nr. 85/2006 privind procedura insolvenței**, excepție ridicată din oficiu într-o cauză ce privește procedura insolvenței.

În motivarea excepției de neconstituționalitate se apreciază că textul legal criticat este neconstituțional, întrucât instituie în favoarea unui creditor sau a unor creditori ce acționează concertat un regim favorabil și discriminator față de ceilalți participanți la procedura insolvenței, întrucât le acordă acestora în mod discreționar posibilitatea de a alege administratorul/lichidatorul judiciar. Se mai arată că, întrucât procedura insolvenței este una judiciară și publică, nu privată, și această măsură ar trebui să fie sub controlul judecătorului-sindic, în sensul ca acesta să aibă posibilitatea de a o cenzura.

Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate ridicate.

Avocatul Poporului consideră că dispozițiile legale criticate sunt constituționale.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Guvernul nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, notele scrise depuse, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze prezenta excepție.

Obiectul excepției de neconstituționalitate, astfel cum a fost formulat, îl constituie dispozițiile art. 11 alin. (1) lit. c) din Legea nr. 85/2006 privind procedura insolvenței, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 359 din 21 aprilie 2006. În realitate, din motivarea excepției se reține că autorul acesteia critică numai primele două teze ale art. 11 alin. (1) lit. c) din Legea nr. 85/2006, text asupra căruia Curtea, potrivit jurisprudenței sale, urmează să se pronunțe. Dispozițiile legale criticate au următorul cuprins:

„Art. 11. — (1) *Principalele atribuții ale judecătorului-sindic, în cadrul prezentei legi, sunt [...]:*

c) desemnarea motivată, prin sentința de deschidere a procedurii, dintre practicienii în insolvență compatibili care au depus ofertă de servicii în acest sens la dosarul cauzei, a administratorului judiciar provizoriu sau, după caz, a lichidatorului care va administra procedura până la confirmarea ori, după caz, înlocuirea sa de către adunarea creditorilor sau creditorul care deține cel puțin 50% din valoarea creanțelor, fixarea remunerației în conformitate cu criteriile stabilite de legea de organizare a activității practicienilor în insolvență, precum și a atribuțiilor acestuia pentru această perioadă. Judecătorul-sindic va desemna administratorul judiciar provizoriu sau lichidatorul provizoriu solicitat de către creditorul care a solicitat deschiderea procedurii sau de către debitor, dacă cererea îi aparține. [...].

Chiar dacă instanța de judecată nu a arătat în mod expres textele constituționale pretins a fi încălcate, Curtea observă, din motivarea excepției, că acestea sunt art. 16 privind egalitatea în drepturi și art. 124 privind înfăptuirea justiției.

Examinând excepția de neconstituționalitate ridicată, Curtea constată că, în jurisprudența sa, s-a mai pronunțat asupra unor excepții de neconstituționalitate motivate în mod similar.

Astfel, Curtea, prin Decizia nr. 726 din 7 mai 2009, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 496 din 17 iulie 2009, a stabilit cu valoare de principiu că, „*în cadrul procedurii falimentului, administratorul judiciar sau lichidatorul au o poziție și o situație deosebite față de toate părțile și față de toți ceilalți participanți la procedură, ei nefiind parte în proces, ci participanți la procedură, cu rol și atribuții determinate de lege. Aceștia nu acționează în interes personal, ci în interesul bunei desfășurări a întregii proceduri, în interesul debitorului insolubil, pentru reîntregirea patrimoniului acestuia, cât și în interesul creditorilor, pentru ca aceștia să își poată valorifica creanțele în cât mai mare măsură și cât mai operativ.*”

De asemenea, prin Decizia nr. 898 din 16 iunie 2009, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 549 din 6 august 2009, Curtea a statuat, în raport cu dispozițiile art. 19 alin. (2¹) și alin. (3) din Legea nr. 85/2006, că „*posibilitatea creditorului ce deține cel puțin 50% din valoarea totală a creanțelor de a desemna, fără consultarea adunării creditorilor, un administrator judiciar sau lichidator ori de a-l confirma pe cel*

provizoriu, este pe deplin justificată, întrucât legiuitorul a optat pentru criteriul valorii, iar nu cel al numărului creditorilor și nu contravine principiului egalității în fața legii, prevăzut de art. 16 alin. (1) din Constituție.” Totodată, Curtea a mai arătat că, „*potrivit art. 11 alin. (1) lit. d) din Legea nr. 85/2006, judecătorul-sindic confirmă, prin încheiere, administratorul judiciar sau lichidatorul desemnat de creditorul ce deține cel puțin 50% din valoarea totală a creanțelor, iar, în conformitate cu prevederile alin. (3) al art. 19 din aceeași lege, ceilalți creditori pot contesta la judecătorul-sindic, pentru motive de nelegalitate, decizia creditorului care deține cel puțin 50%, prevăzută la alin. (2¹), în termen de 3 zile de la data publicării acesteia în Buletinul procedurilor de insolvență. Prin urmare, Curtea constată că dispozițiile art. 19 alin. (2¹) din Legea nr. 85/2006 nu contravin prevederilor art. 21 din Legea fundamentală.*” Prin aceeași decizie, Curtea a statuat că „*faptul că împotriva deciziei creditorului care deține cel puțin 50% din valoarea totală a creanțelor de a desemna, fără consultarea adunării creditorilor, un administrator judiciar sau lichidator în locul celui provizoriu ori de a confirma administratorul judiciar provizoriu sau lichidatorul provizoriu, creditorii interesați pot face contestație la judecătorul-sindic, pentru motive de nelegalitate, în termen de 3 zile de la data publicării acestei decizii în Buletinul procedurilor de insolvență, își găsesc justificarea în însuși specificul acestei proceduri și are drept scop asigurarea desfășurării cu celeritate a acesteia.*”

Prin alte decizii, de exemplu, Decizia nr. 900 din 16 iunie 2009, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 575 din 18 august 2009, Curtea a statuat: „*faptul că adunarea creditorilor desemnează administratorul judiciar sau lichidatorul, stabilindu-i și remunerația, sau confirmă administratorul judiciar ori lichidatorul desemnat provizoriu de către judecătorul-sindic nu poate avea ca o consecință încălcarea principiului potrivit căruia justiția se realizează prin Înalta Curte de Casație și Justiție și prin celelalte instanțe judecătorești stabilite de lege, consacrat prin art. 126 alin. (1) din Constituție, deoarece, pe de-o parte, această desemnare este confirmată de judecătorul-sindic prin încheiere, iar ceilalți creditori pot contesta decizia de desemnare la judecătorul-sindic, pentru motive de nelegalitate, în condițiile art. 19 alin. (3) din Legea nr. 85/2006. Pe de altă parte, așa cum rezultă din nota de fundamentare a Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 173/2008, care a modificat dispozițiile criticate ale art. 11 alin. (1) lit. d) din Legea nr. 85/2006, această lege privind procedura insolvenței a introdus ca elemente de noutate, printre altele, degrevarea judecătorului-sindic de responsabilitățile ce excedează sferei contenciosului și amplificarea rolului adunării creditorilor, pornind de la acquis-ul comunitar în materie și valorificând principiile consacrate în legislația internațională și bunele practici în materie.*”

În fine, prin Decizia nr. 572 din 14 aprilie 2009, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 357 din 27 mai 2009, Curtea a statuat că reglementarea atribuțiilor administratorului judiciar și ale lichidatorului nu atrag restrângerea accesului la justiție.

Având în vedere aceste considerente de principiu, Curtea constată că judecătorul-sindic poate controla măsura înlocuirii lichidatorului sau administratorului judiciar dispusă de adunarea creditorilor ori de creditorul care deține cel puțin 50% din valoarea creanțelor numai pentru motive de legalitate. O asemenea limitare a controlului judecătoresc ține de specificul procedurii insolvenței, mai precis de rolul crescut pe care creditorii trebuie să îl dețină în procesul de urmărire și recuperare a creanțelor lor. În schimb, în temeiul art. 11 lit. d) din lege, judecătorul-sindic are competența de a înlocui, pentru motive temeinice, prin încheiere, administratorul judiciar sau lichidatorul.

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992, cu majoritate de voturi,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge ca neîntemeiată excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 11 alin. (1) lit. c) din Legea nr. 85/2006 privind procedura insolvenței, excepție ridicată din oficiu de Tribunalul Comercial Cluj în Dosarul acestuia nr. 1.990/1.285/2007.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 16 martie 2010.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

Magistrat-asistent,
Benke Károly

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 272

din 16 martie 2010

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 10 alin. (1) din Legea nr. 241/2005 pentru prevenirea și combaterea evaziunii fiscale

Ioan Vida	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Augustin Zegrean	— judecător
Marinela Mincă	— procuror
Benke Károly	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 10 din Legea nr. 241/2005 pentru prevenirea și combaterea evaziunii fiscale, excepție ridicată de Ana Negruț în Dosarul nr. 10.419/271/2008 al Judecătoriei Oradea.

Dezbaterile au avut loc în ședința publică din 9 martie 2010, în prezența reprezentantului Ministerului Public, și au fost consemnate în încheierea din aceeași dată, când, având nevoie de timp pentru a delibera, Curtea, în conformitate cu dispozițiile art. 14 și ale art. 58 alin. (3) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, a amânat pronunțarea pentru data de 16 martie 2010.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 20 mai 2009, pronunțată în Dosarul nr. 10.419/271/2008, **Judecătoria Oradea a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 10 din Legea nr. 241/2005 pentru prevenirea și combaterea evaziunii fiscale**, excepție ridicată de Ana Negruț într-o cauză având ca obiect săvârșirea infracțiunilor prevăzute și pedepsite de art. 9 alin. (1) lit. b) din Legea nr. 241/2005, art. 146 din Legea nr. 19/2000 și art. 19 din Legea nr. 130/1999 cu aplicarea art. 13 din Codul penal.

În motivarea excepției de neconstituționalitate se arată că dispozițiile legale criticate consacră o situație de discriminare între inculpații care au săvârșit infracțiunea de evaziune fiscală,

dar care nu se mai află la primul termen de judecată, în raport cu cei care încă se află în faza de urmărire penală sau de judecată anterior primului termen de judecată, întrucât numai acestora din urmă li se poate aplica textul art. 10 alin. (1) din Legea nr. 241/2005. Mai mult, se creează discriminări pe criterii de avere între inculpații care dispun de sume de bani pentru recuperarea prejudiciului într-un timp scurt și inculpații mai săraci care ar putea recupera prejudiciul doar în tranșe.

Judecătoria Oradea, contrar prevederilor art. 29 alin. (4) din Legea nr. 47/1992, nu și-a exprimat opinia referitoare la excepția de neconstituționalitate ridicată.

Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate ridicate.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, notele scrise depuse, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze prezenta excepție.

Obiectul excepției de neconstituționalitate, astfel cum a fost formulat, îl constituie dispozițiile art. 10 din Legea nr. 241/2005 pentru prevenirea și combaterea evaziunii fiscale, publicată în Monitorul Oficial la României, Partea I, nr. 672 din 27 iulie 2005, care au următorul cuprins:

„Art. 10. — (1) În cazul săvârșirii unei infracțiuni de evaziune fiscală prevăzute de prezenta lege, dacă în cursul urmăririi penale sau al judecării, până la primul termen de judecată, învinuitul ori inculpatul acoperă integral prejudiciul cauzat, limitele pedepsei prevăzute de lege pentru fapta săvârșită se

reduc la jumătate. Dacă prejudiciul cauzat și recuperat în aceleași condiții este de până la 100.000 euro, în echivalentul monedei naționale, se poate aplica pedeapsa cu amendă. Dacă prejudiciul cauzat și recuperat în aceleași condiții este de până la 50.000 euro, în echivalentul monedei naționale, se aplică o sancțiune administrativă, care se înregistrează în cazierul judiciar”.

Autorul excepției susține că dispozițiile legale criticate încalcă prevederile constituționale ale art. 16 alin. (1) și (2) privind egalitatea în drepturi.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea Constituțională constată că, în repetate rânduri, s-a pronunțat cu privire la constituționalitatea textului criticat în raport cu critici similare de neconstituționalitate. Astfel, prin deciziile nr. 1.053 din 9 octombrie 2008, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 767 din 14 noiembrie 2008, nr. 802 din 3 iulie 2008, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 580 din 1 august 2008, nr. 1.084 din 8 septembrie 2009, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 665 din 6 octombrie 2009, nr. 1.594 din 26 noiembrie 2009, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 32 din 15 ianuarie 2010, Curtea a statuat că legiuitorul este liber să aprecieze atât pericolul social în funcție de care urmează să stabilească natura juridică a faptei incriminate, cât și condițiile răspunderii juridice pentru această faptă.

Totodată, principiul egalității în drepturi nu implică tratarea juridică uniformă a tuturor infracțiunilor, iar reglementarea unui regim sancționator în funcție de acoperirea prejudiciului cauzat prin infracțiunea săvârșită este expresia firească a principiului constituțional menționat, care impune ca la aceleași situații

juridice să se aplice același regim, iar la situații juridice diferite tratamentul juridic să fie diferențiat.

De asemenea, pentru a evita discriminările ce se pot naște între inculpați cu privire la aplicarea textului art. 10 alin. (1) din lege în funcție de data primului termen de judecată, în acord cu Decizia nr. 932 din 14 decembrie 2006, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 42 din 19 ianuarie 2006, primul termen de judecată poate fi considerat cel imediat următor datei intrării în vigoare a Legii nr. 241/2005, indiferent de faza în care se află judecarea procesului penal.

Mai mult, învinuitul sau inculpatul, după caz, are posibilitatea să achite integral prejudiciul cauzat fie în cursul urmăririi penale, fie în cursul judecății până la primul termen de judecată. Cuantumul prejudiciului cauzat este cel care rezultă din actele dosarului, și anume din rechizitoriu sau din actele financiar-contabile existente la dosar.

Distinct de cele de mai sus, Curtea nu poate reține nici critica referitoare la existența unei discriminări pe criteriul averii, întrucât persoana în cauză a săvârșit prin fapta sa un prejudiciu care într-un mod sau altul trebuie reparat. Este opțiunea legiuitorului să stabilească modalități concrete și eficiente de reparare a pagubei provocate, or, în cauza de față, se reține că repararea prejudiciului nu se poate constitui într-o discriminare pe criteriul averii, nefiind vorba de sancțiuni, impunități sau măsuri de clemență ce pot fi impuse/acordate/condiționate în funcție de averea pe care persoana în cauză o deține, ci doar de restabilirea situației anterioare săvârșirii faptei penale, respectiv reîntoarcerea sumei de bani ce a format obiectul evaziunii în patrimoniul statului.

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992, cu majoritate de voturi,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge ca neîntemeiată excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 10 din Legea nr. 241/2005 pentru prevenirea și combaterea evaziunii fiscale, excepție ridicată de Ana Negruț în Dosarul nr. 10.419/271/2008 al Judecătorei Oradea.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 16 martie 2010.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

Magistrat-asistent,
Benke Károly

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 273

din 18 martie 2010

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 96 alin. (1) — (5), alin. (6) lit. a)—c) și alin. (7) și (8), precum și ale art. 101 alin. (3) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 195/2002 privind circulația pe drumurile publice

Ioan Vida	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător

Tudorel Toader	— judecător
Augustin Zegrean	— judecător
Carmen-Cătălina Gliga	— procuror
Marieta Safta	— magistrat-asistent-șef

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 96 alin. (1)—(5), alin. (6) lit. a)—c) și alin. (7) și (8), precum și ale art. 101 alin. (3) din Ordonanța de urgență

a Guvernului nr. 195/2002 privind circulația pe drumurile publice, excepție ridicată de Marin-Marius Chirițoiu în Dosarul nr. 2.321/280/2008 al Judecătorei Pitești — Secția civilă.

La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate, invocând și jurisprudența Curții Constituționale în materie.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

Prin Încheierea din 19 iunie 2009, pronunțată în Dosarul nr. 2.321/280/2008, **Judecătoria Pitești — Secția civilă a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 96 alin. (1)—(5), alin. (6) lit. a)—c) și alin. (7) și (8), precum și ale art. 101 alin. (3) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 195/2002 privind circulația pe drumurile publice**, excepție ridicată de Marin-Marius Chirițoiu.

În motivarea excepției de neconstituționalitate se susține, în esență, că, deși sancțiunile contravenționale complementare ar trebui să fie mai puțin aspre decât cele principale, sancțiunea complementară instituită de normele criticate, și anume suspendarea exercitării dreptului de a conduce pentru o perioadă determinată, este mai aspră decât cele principale — amendă și avertisment. Ca urmare, restrângerea exercițiului dreptului constituțional la liberă circulație apare ca o sancțiune principală, și nu complementară, ceea ce legiuitorul nu a dorit, având în vedere tocmai principiul proporționalității și ierarhizării pedepselor.

Judecătoria Pitești — Secția civilă apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată. Arată că, în mod contrar susținerilor autorului excepției, textele de lege criticate nu restrâng drepturi constituționale, ci prevăd, în deplin acord cu principiile care fundamentează statul de drept, sancționarea unor fapte de încălcare a legii care pun în pericol siguranța circulației rutiere. Reglementarea într-un anumit fel a unor sancțiuni contravenționale pentru încălcarea unor reguli este pe deplin justificată din perspectiva interesului general ocrotit.

În conformitate cu dispozițiile art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate ridicate.

Guvernul apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, referindu-se și la jurisprudența Curții Constituționale în materie.

Avocatul Poporului consideră că textele legale criticate sunt constituționale.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului nu au comunicat punctele lor de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctele de vedere ale Guvernului și Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție,

ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 195/2002 privind circulația pe drumurile publice, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 670 din 3 august 2006, cu modificările și completările ulterioare, cuprinse în art. 96 alin. (1)—(5), alin. (6) lit. a)—c) și alin. (7) și (8), care reglementează sancțiunile contravenționale complementare, și în art. 101 alin. (3) care reglementează faptele ce constituie contravenție și care se sancționează cu amenda prevăzută în clasa a III-a de sancțiuni și cu aplicarea sancțiunii complementare a suspendării exercitării dreptului de a conduce pentru o perioadă de 60 de zile.

Dispozițiile constituționale invocate în susținerea excepției sunt cele ale art. 25 — *Libera circulație* și ale art. 53 — *Restrângerea exercițiului unor drepturi sau al unor libertăți*.

Examinând excepția de neconstituționalitate astfel cum a fost formulată, Curtea constată că aceasta este neîntemeiată.

Astfel, nu poate fi reținută încălcarea art. 25 din Constituție privind dreptul la liberă circulație, deoarece acesta nu are legătură cu textele de lege criticate. Dreptul la liberă circulație vizează libertatea de mișcare a cetățeanului, textul constituțional reglementând ambele aspecte care formează acest drept fundamental, și anume: libera circulație pe teritoriul României și libera circulație în afara teritoriului țării. Dreptul la liberă circulație, astfel cum este reglementat de Constituție, prin receptarea sa din Pactul internațional privitor la drepturile civile și politice, nu include și dreptul de a conduce autovehicule, respectiv de a deține un permis de conducere auto în acest scop, prevederile constituționale nefăcând referire și la mijloacele de transport prin care se realizează libera circulație.

În ceea ce privește invocarea încălcării dispozițiilor art. 53 din Constituție, se observă că textul constituțional se referă exclusiv la restrângerea exercițiului unor drepturi sau al unor libertăți prevăzute de Constituție, iar normele criticate nu restrâng drepturi constituționale, ci prevăd sancționarea unor fapte de încălcare a legii care pun în pericol siguranța circulației rutiere. Pe de altă parte, este de observat că alin. (1) al art. 53 prevede, între alte situații, că exercițiul unor drepturi poate fi restrâns și pentru apărarea drepturilor și a libertăților cetățenilor.

Curtea mai constată că autorul excepției își fundamentează criticile de neconstituționalitate pe compararea dispozițiilor ce fac obiectul excepției. Or, așa cum a statuat în mod constant Curtea Constituțională în jurisprudența sa (de exemplu, prin Decizia nr. 486 din 11 decembrie 2003, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 43 din 19 ianuarie 2004), examinarea constituționalității unui text de lege are în vedere compatibilitatea acestui text cu dispozițiile constituționale pretins încălcate, iar nu compararea mai multor prevederi legale între ele și raportarea concluziei ce ar rezulta din această comparație la dispoziții ori principii ale Constituției.

Aceste considerente au fundamentat, de altfel, soluția de respingere a unei excepții de neconstituționalitate similare, pronunțată de Curtea Constituțională prin Decizia nr. 982 din 25 iunie 2009, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 521 din 29 iulie 2009, fiind valabile și în prezenta cauză, deoarece nu au intervenit elemente noi, de natură să determine schimbarea jurisprudenței Curții.

Pentru motivele mai sus arătate, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 alin. (1) și (6) din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 96 alin. (1)—(5), alin. (6) lit. a)—c) și alin. (7) și (8), precum și ale art. 101 alin. (3) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 195/2002 privind circulația pe drumurile publice, excepție ridicată de Marin-Marius Chiritoiu în Dosarul nr. 2.321/280/2008 al Judecătorei Pitești — Secția civilă.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 18 martie 2010.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

Magistrat-asistent-șef,
Marieta Safta

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 279

din 18 martie 2010

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 23 alin. (2) din Legea nr. 275/2006 privind executarea pedepselor și a măsurilor dispuse de organele judiciare în cursul procesului penal

Ioan Vida	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Augustin Zegrean	— judecător
Iuliana Nedelcu	— procuror
Marieta Safta	— magistrat-asistent-șef

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 23 din Legea nr. 275/2006 privind executarea pedepselor și a măsurilor dispuse de organele judiciare în cursul procesului penal, excepție invocată de Marius Ovidiu Păduraru în Dosarul nr. 4.859/302/2009 al Judecătorei Sectorului 5 București.

La apelul nominal este prezent autorul excepției.

Președintele dispune să se facă apelul și în Dosarul nr. 5.318 D/2009, având ca obiect excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 23 alin. (2) din Legea nr. 275/2006 privind executarea pedepselor și a măsurilor dispuse de organele judiciare în cursul procesului penal, excepție invocată de Mihai Raj Gheorghe în Dosarul nr. 4.868/302/2009 al Judecătorei Sectorului 5 București.

La apelul nominal se constată lipsa părților, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Președintele dispune să se facă apelul și în Dosarul nr. 6.174 D/2009, având ca obiect excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 23 alin. (2) din Legea nr. 275/2006 privind executarea pedepselor și a măsurilor dispuse de organele judiciare în cursul procesului penal, excepție invocată de Valentin Ceașescu în Dosarul nr. 5.196/302/2009 al Judecătorei Sectorului 5 București.

La apelul nominal este prezent autorul excepției.

Președintele dispune să se facă apelul și în Dosarul nr. 6.824 D/2009, având ca obiect excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 23 alin. (2) din Legea nr. 275/2006 privind executarea pedepselor și a măsurilor dispuse de organele judiciare în cursul procesului penal, excepție invocată de Robert Alexandru Angelescu în Dosarul nr. 6.071/302/2009 al Judecătorei Sectorului 5 București.

La apelul nominal se constată lipsa părților, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Curtea, având în vedere identitatea de obiect al excepțiilor de neconstituționalitate ridicate în dosarele nr. 5.306 D/2009, nr. 5.318 D/2009, nr. 6.174 D/2009 și nr. 6.824 D/2009, pune în discuție, din oficiu, problema conexării cauzelor. Marius Ovidiu Păduraru și Valentin Ceașescu nu se opun conexării cauzelor.

Reprezentantul Ministerului Public apreciază ca fiind întrunite condițiile conexării dosarelor.

Curtea, în temeiul dispozițiilor art. 53 alin. (5) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, dispune conexarea dosarelor nr. 5.318 D/2009, nr. 6.174 D/2009, nr. 6.824 D/2009 la Dosarul nr. 5.306 D/2009, care a fost primul înregistrat.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul autorului excepției Marius Ovidiu Păduraru, care arată că dorește trecerea într-un regim deschis de executare a pedepsei. Valentin Ceașescu solicită admiterea excepției de neconstituționalitate și depune la dosar un memoriu în susținerea acesteia.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca neîntemeiată, arătând că, în mod contrar celor susținute de autorii acesteia, criteriile care trebuie avute în vedere de Comisia de individualizare a pedepselor sunt determinate prin art. 88 din

Regulamentul de aplicare a Legii nr. 275/2006 privind executarea pedepselor și a măsurilor dispuse de organele judiciare în cursul procesului penal, aprobat prin Hotărârea Guvernului nr. 1.897/2006.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarelor, reține următoarele:

Prin Încheierea din 29 iunie 2009, pronunțată în Dosarul nr. 4.859/302/2009, **Judecătoria Sectorului 5 București a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 23 din Legea nr. 275/2006 privind executarea pedepselor și a măsurilor dispuse de organele judiciare în cursul procesului penal**, excepție invocată de Marius Ovidiu Păduraru.

Prin Încheierea din 23 iunie 2009, pronunțată în Dosarul nr. 4.868/302/2009, Încheierea din 7 iulie 2009, pronunțată în Dosarul nr. 5.196/302/2009, și prin Încheierea din 14 iulie 2009, pronunțată în Dosarul nr. 6.071/302/2009, **Judecătoria Sectorului 5 București a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 23 alin. (2) din Legea nr. 275/2006 privind executarea pedepselor și a măsurilor dispuse de organele judiciare în cursul procesului penal**, excepție invocată de Mihai Raj Gheorghe, Valentin Ceaușescu și Robert Alexandru Angelescu.

În motivarea excepției de neconstituționalitate se susține, în esență, că textul de lege criticat este neconstituțional, deoarece „stabilirea în mod arbitrar și pe criterii imprecis determinate nu pot decât să determine o inegalitate a cetățenilor în fața legii, lăsată la îndemâna unui organ de autoritate publică așa cum este Comisia de individualizare a regimului de executare a pedepsei.” Aprecierea că decizia o are judecătorul-delegat este neconformă cu dreptul la integritate psihică, întrucât acesta ia decizia pe baza raportului Comisiei, care poate dispune „în mod excepțional”, fără stabilirea unor limite, ce înseamnă regimul pe care urmează să îl suporte deținutul. În aceeași măsură, „analizarea de către aceeași Comisie a naturii și modului de săvârșire a infracțiunii, fără ca deținutul să aibă posibilitatea depunerii de probatorii, iar Comisia să aibă întreaga situație avută în vedere de instanța de judecată care a pronunțat condamnarea, reprezintă un act de ingerință în actul autorității judiciare, nepermis într-o ordine constituțională în care separația puterilor în stat este cuprinsă în chiar art. 1 alin. (4) din Constituție”.

Judecătoria Sectorului 5 București apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, întrucât textul de lege criticat nu încalcă prevederile constituționale invocate.

În conformitate cu dispozițiile art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierile de sesizare au fost comunicate președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate ridicate.

Guvernul apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată.

Avocatul Poporului consideră că normele criticate sunt constituționale.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului nu au comunicat punctele lor de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierile de sesizare, punctele de vedere ale Guvernului și Avocatului Poporului, rapoartele întocmite de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale

criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

În ceea ce privește obiectul excepției de neconstituționalitate, Curtea constată că, deși prin Încheierea din 29 iunie 2009, pronunțată în Dosarul nr. 4.859/302/2009, Judecătoria Sectorului 5 București a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 23 din Legea nr. 275/2006, critica autorului excepției vizează și în această cauză, ca și în celelalte trei dosare care au fost conexe, numai prevederile alin. (2) al art. 23 din Legea nr. 275/2006. Astfel fiind, Curtea se va pronunța cu privire la dispozițiile Legii nr. 275/2006 privind executarea pedepselor și a măsurilor dispuse de organele judiciare în cursul procesului penal, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 627 din 20 iulie 2006, cuprinse în art. 23 alin. (2), potrivit cărora: *„În mod excepțional, natura și modul de săvârșire a infracțiunii, precum și persoana condamnatului pot determina includerea persoanei condamnate în regimul de executare imediat inferior ca grad de severitate.”*

În susținerea excepției se invocă dispozițiile constituționale cuprinse în art. 1 alin. (4) privind separația puterilor în stat, în art. 16 — *Egalitatea în drepturi* și în art. 22 — *Dreptul la viață și la integritate fizică și psihică*.

Examinând excepția de neconstituționalitate astfel cum a fost formulată, Curtea constată că prevederile art. 23 alin. (2) din Legea nr. 275/2006 au mai fost supuse controlului de constituționalitate în raport cu critici similare. Astfel, de exemplu, prin Decizia nr. 1.143 din 15 septembrie 2009, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 679 din 9 octombrie 2009, Decizia nr. 180 din 12 februarie 2009, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 158 din 13 martie 2009, și prin Decizia nr. 68 din 5 februarie 2008, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 149 din 27 februarie 2008, Curtea a statuat că dispozițiile care reglementează regimurile de executare a pedepselor privative de libertate, inclusiv cele referitoare la procedura schimbării regimului de executare a pedepselor privative de libertate în regimul imediat inferior ca grad de severitate nu stabilesc privilegii sau discriminări. În ceea ce privește critica referitoare la încălcarea art. 22 din Constituție privind dreptul la integritate fizică și psihică al persoanei, s-a reținut că aceasta vizează modul de interpretare și aplicare a legii de către comisia pentru individualizarea regimului de executare a pedepselor privative de libertate, aspect care excedează competenței Curții Constituționale. S-a mai reținut că, potrivit art. 26 alin. (1) și (5) din Legea nr. 275/2006, schimbarea regimului de executare a pedepselor privative de libertate se dispune de judecătorul-delegat, prin încheiere motivată, iar nu de comisia din cadrul penitenciarului. În plus, în temeiul art. 26 alin. (8) din același act normativ, împotriva acestei încheieri persoana condamnată poate introduce contestație la judecătoria în a cărei circumscripție se află penitenciarul, cadru în care, beneficiind de garanțiile stabilite de lege, poate formula apărările pe care le consideră necesare.

Deoarece până în prezent nu au intervenit elemente noi, de natură să determine schimbarea acestei jurisprudențe, soluția și considerentele deciziilor menționate își păstrează valabilitatea.

Pentru motivele mai sus arătate, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 23 alin. (2) din Legea nr. 275/2006 privind executarea pedepselor și a măsurilor dispuse de organele judiciare în cursul procesului penal, excepție invocată de Marius Ovidiu Păduraru, Mihai Raj Gheorghe, Valentin Ceașescu și Robert Alexandru Angelescu în dosarele nr. 4.859/302/2009, nr. 4.868/302/2009, nr. 5.196/302/2009 și nr. 6.071/302/2009 ale Judecătoriai Sectorului 5 București.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 18 martie 2010.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

Magistrat-asistent-șef,
Marieta Safta

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 287

din 18 martie 2010

referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 26 alin. (1) și alin. (2) pct. 2 din Legea nr. 122/2006 privind azilul în România

Ioan Vida	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Augustin Zegrean	— judecător
Carmen-Cătălina Gliga	— procuror
Valentina Bărbățeanu	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. 26 alin. (1) și alin. (2) pct. 2 din Legea nr. 122/2006 privind azilul în România, excepție ridicată de Zhou Guanglin în Dosarul nr. 6.139/302/RF/2007 al Tribunalului București — Secția a IX-a contencios administrativ și fiscal și care formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 6.183D/2009.

La apelul nominal se constată lipsa părților, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Curtea dispune a se face apelul și în Dosarul nr. 6.720D/2009 având ca obiect aceeași excepție de neconstituționalitate, ridicată de Ye Liyong în Dosarul nr. 9.996/4/2008 al Judecătoriai Sectorului 4 București.

Și în acest dosar, la apelul nominal se constată lipsa părților, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Magistratul-asistent învederează Curții că partea Oficiului Român pentru Imigrări a transmis, în ambele dosare, note scrise prin care arată că, în opinia sa, excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată și, în consecință, solicită respingerea acesteia.

Curtea, din oficiu, pune în discuție conexarea dosarelor.

Reprezentantul Ministerului Public este de acord cu conexarea.

Curtea, în temeiul art. 14 și al art. 53 alin. (5) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, raportate la art. 164 din Codul de procedură civilă, dispune conexarea Dosarului nr. 6.720D/2009 la Dosarul nr. 6.183D/2009, care a fost primul înregistrat.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public. Acesta pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca neîntemeiată, arătând că textul de lege criticat îndeplinește criteriul de calitate stabilit pe cale jurisprudențială de Curtea Europeană a Drepturilor Omului, întrucât oferă suficiente repere pentru ca destinatarul normei să înțeleagă conținutul acesteia și să își adapteze conduita în funcție de prescripțiile acesteia.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarelor, constată următoarele:

Prin încheierile din 22 iunie 2009 și 12 iunie 2009, pronunțate în dosarele nr. 6.139/302/RF/2007 și, respectiv, nr. 9.996/4/2008, **Tribunalul București — Secția a IX-a contencios administrativ și fiscal și Judecătoria Sectorului 4 București au sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 26 alin. (1) și alin. (2) pct. 2 din Legea nr. 122/2006 privind azilul în România.** Excepțiile au fost ridicate de Zhou Guanglin și Ye Liyong în cauze având ca obiect soluționarea plângerilor formulate împotriva deciziilor Oficiului Român pentru Imigrări de refuz al acordării regimului tolerării șederii acestora pe teritoriul României.

În motivările excepțiilor de neconstituționalitate, având un conținut similar, autorii susțin, în esență, că textele de lege criticate sunt lipsite de precizie și claritate în ceea ce privește riscul de supunere la tratamente sau pedepse inumane ori degradante ca motiv de acordare a protecției subsidiare. Se arată că noțiunile folosite în cuprinsul prevederilor de lege supuse controlului de constituționalitate sunt vagi și imprecise și permit interpretări eronate cu privire la natura și conținutul pedepselor și tratamentelor inumane ori degradante.

Tribunalul București — Secția a IX-a contencios administrativ și fiscal și Judecătoria Sectorului 4 București opinează că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată.

Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierile de sesizare au fost comunicate președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Guvernul, în punctul său de vedere transmis în Dosarul nr. 6.720D/2009, consideră că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, arătând că în bogata jurisprudență a instanței de contencios constituțional referitoare la textele de lege criticate în prezenta cauză s-a statuat că acestea sunt conforme cu dispozițiile constituționale și convenționale invocate în motivarea excepției.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Avocatul Poporului nu au comunicat punctele lor de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierile de sesizare, punctul de vedere al Guvernului, rapoartele întocmite de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie prevederile art. 26 alin. (1) și alin. (2) pct. 2 din Legea nr. 122/2006 privind azilul în România, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 428 din 18 mai 2006, care au următorul conținut:

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 26 alin. (1) și alin. (2) pct. 2 din Legea nr. 122/2006 privind azilul în România, excepție ridicată de Zhou Guanglin în Dosarul nr. 6.139/302/RF/2007 al Tribunalului București — Secția a IX-a contencios administrativ și fiscal și de Ye Liyong în Dosarul nr. 9.996/4/2008 al Judecătoriei Sectorului 4 București.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 18 martie 2010.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

Magistrat-asistent,
Valentina Bărbățeanu

— Art. 26 alin. (1) și alin. (2) pct. 2 — „*Protecția subsidiară:*
(1) *Protecția subsidiară se poate acorda cetățeanului străin sau apatridului care nu îndeplinește condițiile pentru recunoașterea statutului de refugiat și cu privire la care există motive temeinice să se creadă că, în cazul returnării în țara de origine, respectiv în țara în care își avea reședința obișnuită, va fi expus unui risc serios, în sensul prevederilor alin. (2), și care nu poate sau, datorită acestui risc, nu dorește protecția acelei țări.*

(2) *Prin risc serios, în sensul alin. (1), se înțelege: [...]*
2. *tortură, tratamente sau pedepse inumane ori degradante [...].*”

În opinia autorilor excepției, textele de lege criticate contravin dispozițiilor art. 22 alin. (2) din Constituție și celor ale art. 3 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, ambele referitoare la interzicerea torturii, a pedepselor și a tratamentelor inumane ori degradante.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea observă că a mai exercitat controlul de constituționalitate a dispozițiilor art. 26 alin. (1) și alin. (2) pct. 2 din Legea nr. 122/2006, prin prisma acelorași critici de neconstituționalitate ca și cele formulate în motivarea prezentei excepții și prin raportare la aceleași texte constituționale și convenționale. Prin mai multe decizii, Curtea Constituțională a constatat că nu poate reține încălcarea prevederilor din Legea fundamentală și din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale referitoare la interzicerea torturii, a pedepselor și a tratamentelor inumane ori degradante, observând că determinarea circumstanțelor specifice fiecărei situații în parte și a existenței riscurilor la care ar putea fi expusă o persoană în cazul returnării sale în țara de origine reprezintă atribute ale organelor competente în această materie sau ale instanței de judecată. În acest sens sunt, de exemplu, Decizia nr. 363 din 17 martie 2009, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 277 din 28 martie 2009, Decizia nr. 648 din 5 octombrie 2006, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 971 din 5 decembrie 2006, sau Decizia nr. 345 din 28 iunie 2005, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 775 din 25 august 2005. Întrucât nu au intervenit elemente noi, de natură să justifice reconsiderarea acestei jurisprudențe, își mențin valabilitatea soluțiile și considerentele ce au stat la baza acestora.

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 289

din 18 martie 2010

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 64 alin. 1 lit. a), b) și c) și art. 71 din Codul penal

Ioan Vida	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Augustin Zegrean	— judecător
Iuliana Nedelcu	— procuror
Marieta Safta	— magistrat-asistent-șef

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 64 alin. 1 lit. a), b) și c) și art. 71 din Codul penal, excepție invocată de Ion Constantin și însoțită de Alin-Marian Ghețau și Dănuț Crăciun în Dosarul nr. 42.286/3/2006 al Înaltei Curți de Casație și Justiție — Secția penală.

La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate, întrucât textele de lege criticate nu încalcă prevederile constituționale invocate.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

Prin Încheierea din 21 mai 2009, pronunțată în Dosarul nr. 42.286/3/2006, **Înalta Curte de Casație și Justiție — Secția penală a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 64 alin. 1 lit. a), b) și c) și art. 71 din Codul penal**, excepție invocată de Ion Constantin și însoțită de Alin-Marian Ghețau și Dănuț Crăciun.

În motivarea excepției de neconstituționalitate se susține, în esență, că „dreptul de a vota, dreptul de a munci, ca și dreptul la viață și libertatea cuvântului și a presei sunt drepturi fundamentale și universale, nu drepturi câștigate, și ca atare ele nu pot fi interzise decât în regimuri dictatoriale sau nedemocratice.” În plus, se mai arată că, în cazul autorului excepției Ion Constantin, „aplicarea interdicției de a exercita funcția de comisar nu poate avea nicio legătură cu eventuala interdicție de a exercita profesia de economist, deoarece, așa cum arată prevederile art. 3 alin. (3) din Ordinul ministrului finanțelor nr. 817/1998 [...], comisarii Gărzii Financiare sunt persoane cu studii medii sau superioare, iar exercitarea profesiei de economist nu are nicio legătură cu exercitarea funcției de comisar”.

Înalta Curte de Casație și Justiție — Secția penală apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, referindu-se și la jurisprudența Curții Constituționale în materie.

În conformitate cu dispozițiile art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate ridicate.

Guvernul consideră că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată.

Avocatul Poporului, invocând și jurisprudența Curții Constituționale în materie, consideră că textele de lege criticate sunt constituționale.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului nu au comunicat punctele lor de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctele de vedere ale Guvernului și Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 64 alin. 1 lit. a), b) și c) și art. 71 din Codul penal, având următorul cuprins:

— Art. 64 alin. 1 lit. a), b) și c): „*Pedeapsa complementară a interzicerii unor drepturi constă în interzicerea unuia sau unora din următoarele drepturi:*

a) *dreptul de a alege și de a fi ales în autoritățile publice sau în funcții electivă publice;*

b) *dreptul de a ocupa o funcție implicând exercițiul autorității de stat;*

c) *dreptul de a ocupa o funcție sau de a exercita o profesie ori de a desfășura o activitate, de natura aceleia de care s-a folosit condamnatul pentru săvârșirea infracțiunii;*”;

— Art. 71: „*Pedeapsa accesorie constă în interzicerea drepturilor prevăzute în art. 64.*

Condamnarea la pedeapsa detențiunii pe viață sau a închisorii atrage de drept interzicerea drepturilor prevăzute în art. 64 lit. a)—c) din momentul în care hotărârea de condamnare a rămas definitivă și până la terminarea executării pedepsei, până la grațierea totală sau a restului de pedeapsă ori până la împlinirea termenului de prescripție a executării pedepsei.

Interzicerea drepturilor prevăzute în art. 64 lit. d) și e) se aplică ținându-se seama de natura și gravitatea infracțiunii săvârșite, de împrejurările cauzei, de persoana infractorului și de interesele copilului ori ale persoanei aflate sub tutelă sau curatelă.

Pe durata amânării sau a întreruperii executării pedepsei detențiunii pe viață sau a închisorii, condamnatul poate să își exercite drepturile părintești și dreptul de a fi tutore sau curator, în afară de cazul în care aceste drepturi au fost anume interzise condamnatului prin hotărârea de condamnare.

Pe durata suspendării condiționate a executării pedepsei închisorii sau a suspendării sub supraveghere a executării pedepsei închisorii, se suspendă și executarea pedepselor accesorii.”

Dispozițiile constituționale invocate în susținerea excepției sunt cele ale art. 16 — egalitatea în drepturi, ale art. 21 alin. (3) — dreptul la un proces echitabil, ale art. 23 — libertatea individuală, ale art. 34 — dreptul la ocrotirea sănătății și ale art. 41 — munca și protecția socială a muncii. Se mai invocă și dispozițiile art. 20 din Constituție, cu raportare la art. 6 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale privind dreptul la un proces echitabil și protocoalele adiționale.

Examinând excepția de neconstituționalitate astfel cum a fost formulată, Curtea constată că s-a mai pronunțat în jurisprudența sa asupra constituționalității dispozițiilor art. 64 alin. 1 lit. a), b) și c) și art. 71 din Codul penal, în raport cu critici similare. În acest sens sunt, de exemplu, Decizia nr. 416 din 26 martie 2009, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 274 din 28 aprilie 2009, Decizia nr. 735 din 24 iunie 2008, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 563 din 25 iulie 2008, și Decizia nr. 184 din 14 iunie 2001, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 509 din 28 august 2001, prin care Curtea Constituțională a respins, pentru considerentele acolo arătate, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 64 și 71 din Codul penal. Deoarece nu au intervenit elemente noi, de natură să determine schimbarea acestei jurisprudențe, soluția pronunțată anterior de Curte, precum și considerentele care o fundamentează își păstrează valabilitatea și în prezenta cauză.

Pentru motivele mai sus arătate, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 alin. (1) și (6) din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 64 alin. 1 lit. a), b) și c) și art. 71 din Codul penal, excepție invocată de Ion Constantin și însușită de Alin-Marian Ghețau și Crăciun Dănuț în Dosarul nr. 42.286/3/2006 al Înaltei Curți de Casație și Justiție — Secția penală.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 18 martie 2010.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

Magistrat-asistent-șef,
Marieta Safta

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 335

din 25 martie 2010

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor Legii nr. 146/1997 privind taxele judiciare de timbru

Acsinte Gaspar	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Aspazia Cojocaru	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Augustin Zegrean	— judecător
Antonia Constantin	— procuror
Doina Suliman	— magistrat-asistent-șef

Pe rol se află soluținarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor Legii nr. 146/1997 privind taxele judiciare de timbru, excepție ridicată de Maria Igiescu în Dosarul nr. 9.090/2/2007 al Înaltei Curți de Casație și Justiție — Secția de contencios administrativ și fiscal.

La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune

De altfel, și în prezenta cauză criticile autorilor excepției vizează, în esență, modalitatea de aplicare a textelor legale, fapt ce nu constituie o problemă de constituționalitate, ci un aspect asupra căruia decide instanța de judecată investită cu soluținarea litigiului. În plus, cu privire la modul de aplicare a dispozițiilor legale criticate s-a pronunțat Înalta Curte de Casație și Justiție — Secțiile Unite, prin Decizia nr. LXXIV (74) din 5 noiembrie 2007, când, admitând recursul în interesul legii, a statuat că dispozițiile art. 71 din Codul penal referitoare la pedepsele accesorii se interpretează în sensul că interzicerea drepturilor prevăzute de art. 64 lit. a) (teza I) — c) din Codul penal nu se va face automat, prin efectul legii, ci se va supune aprecierii instanței, în funcție de criteriile stabilite în art. 71 alin. 3 din Codul penal.

concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca inadmisibilă.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

Prin Încheierea din 26 mai 2009, pronunțată în Dosarul nr. 9.090/2/2007, **Înalta Curte de Casație și Justiție — Secția de contencios administrativ și fiscal a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor Legii nr. 146/1997 privind taxele judiciare de timbru.**

Excepția a fost ridicată de Maria Igiescu cu ocazia soluținării recursului declarat împotriva Sentinței civile nr. 963 din 26 martie 2008, pronunțată de Curtea de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia susține că dispozițiile legii criticate contravin prevederilor constituționale ale art. 16 și art. 21 alin. (1) și (3), prevederilor art. 6 paragraful 1 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, precum și celor

ale art. 10 din Declarația Universală a Drepturilor Omului, deoarece nu prevăd acordarea de scutiri de la plata taxei judiciare de timbru pentru acțiunile îndreptate împotriva magistraților.

Instanța de judecată consideră excepția de neconstituționalitate ca fiind neîntemeiată.

Potrivit art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile de lege criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate cu care a fost sesizată.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie prevederile Legii nr. 146/1997 privind taxele judiciare de timbru, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 173 din 29 iulie 1997, cu modificările și completările ulterioare.

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca fiind inadmisibilă, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor Legii nr. 146/1997 privind taxele judiciare de timbru, excepție ridicată de Maria Igiescu în Dosarul nr. 9.090/2/2007 al Înaltei Curți de Casație și Justiție — Secția de contencios administrativ și fiscal.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 25 martie 2010.

PREȘEDINTE,
ACSINTE GASPAR

Magistrat-asistent-șef,
Doina Suliman

EDITOR: PARLAMENTUL ROMÂNIEI — CAMERA DEPUTAȚILOR

„Monitorul Oficial” R.A., Str. Parcului nr. 65, sectorul 1, București; C.I.F. RO427282,
IBAN: RO55RNCB0082006711100001 Banca Comercială Română — S.A. — Sucursala „Unirea” București
și IBAN: RO12TREZ7005069XXX000531 Direcția de Trezorerie și Contabilitate Publică a Municipiului București
(alocat numai persoanelor juridice bugetare)

Tel. 021.318.51.29/150, fax 021.318.51.15, e-mail: marketing@ramo.ro, internet: www.monitoruloficial.ro

Adresa pentru publicitate: Centrul pentru relații cu publicul, București, șos. Panduri nr. 1,
bloc P33, parter, sectorul 5, tel. 021.411.58.33 și 021.410.47.30, fax 021.410.77.36 și 021.410.47.23

Tiparul: „Monitorul Oficial” R.A.

